

Borsx de política, religió i art

La prova és aclaridora. Si teclegem “Pussy Riot” –nom del grup de noies russes especialitzat en *performances* de carrer– a Yandex, el principal navegador en ciríl·lic, obtindrem 59 milions de respostes. I el vídeo on apareixen, encaputxades, fent una pregària anti-Putin davant l’altar major de la catedral del Crist Salvador, a Moscou, és també el primer que apareix quan es busca el terme “Verge Maria”. El seu gest de protesta, que ha portat a tres d’elles a la presó per dos anys i a la resta del grup a l’exili, ha trasbalsat la societat russa de dalt a baix i les ha fetes populars a més no poder.

Per a uns, són una icona de la contestació; per a altres, són unes veritables “bruixes”. El cert és que la seva *pregària punk* ha ridiculitzat el Kremlin, desacreditat la justícia i minat l’autoritat d’un patriarca ortodox molt mal vist pel seu escandalós tren de vida i per la seva afició a donar

Periodista

sabó a Vladimir Putin. El missatge de les Pussy Riot, exigint la separació entre església i estat, ha provocat una onada de xoc sense precedents. Un fet que no havia aconseguit fins ara ni el procés de l’ex-oligarca Mikhail Khodorkovski, ni els assassinats dels opositors, ni la mateixa guerra de Txetxènia.

Cal tenir en compte que les Pussy Riot no són un grup de punk –no han gravat mai cap àlbum–, ni artistes, ni poetes, són inclassificables. Fan *performances* en llocs públics on, com el borsx, la popular escudella russa, barregen moltes coses, especialment

política, religió i art. Les seves accions busquen la reacció i quasi sempre ho aconsegueixen. Totes són estudiants brillants que dominen la història de l’art i lectures de Michel Foucault, Jacques Derrida i Gilles Deleuze.

A la presó, Maria Akiokhina, de 24 anys, llegeix els poemes d’Ossip Mandelstam. Nadejda Tolokonníková, de 22 anys, somia de trobar-se amb el filòsof eslovè Slavoj Žižek i Iekaterina Samutsevix, de 30 anys, primera de la seva promoció a l’Escola de Fotografia Rodtchenko, aprofundeix en la història del feminisme. Totes van estar vinculades al grup artístic Voina (‘la guerra’) que anteriorment ja havia dut a cap accions de provocació. Definides com les hereves de Malevix i Maiakovski, dels dadaistes i dels situacionistes, les Pussy Riot han fet miques la figura del pare protector i totalitari –durant l’URSS era Brejnev, avui es Putin– i han marcat un camí que pot seguir molta més gent.

Honor a l’Assemblea Nacional Catalana

Josep Gifreu

Inscrita ja en la història la Diada de Catalunya de 2012, amb la magna manifestació de Barcelona sota el lema “Catalunya, nou estat d’Europa”, és de justícia destacar que el mèrit principal d’aquesta gran operació és degut a una entitat civil, l’Assemblea Nacional Catalana (ANC o assemblea.cat). Una entitat de només un any i mig de vida!

La crònica de la (re)construcció de la nació catalana aporta un munt d’evidències que demostren com el catalanisme, amb les seves diverses expressions, continua sent la força social més determinant a la Catalunya actual. Més enllà dels partits, sovint contra (alguns) partits

i desbordant els horitzons de legislatura dels mateixos partits catalanistes, l’ANC ha sabut recollir la indignació pel fracàs de l’Estatut (10-J-2010) i plantejar en cosa d’un any un nou escenari prepolític rupturista (a partir de consultes per la independència).

El ritme vital de l’ANC ha estat frenètic. El 30 d’abril de 2011 s’autoconvocava una Conferència Nacional per l’Estat propi, que aprovà una declaració, un full de ruta, assemblees de base i la celebració d’una assemblea constituent. La diagnosi política es podia resumir així: la via autonomista s’ha acabat, ara toca la independència. I l’objectiu estratègic: construir una majoria social i política que li doni suport.

Després d’un ampli procés de debat, l’assemblea constituent tenia lloc el 10 de març de 2012: un secretariat, ampli i divers, sense representació dels partits, conduiria la implementació de les tres

fases del full de ruta. La primera contemplava l’organització d’assemblees de base i la mobilització d’una gran marxa sobre Barcelona per culminar amb la manifestació de la Diada. La segona preveia la realització de consultes municipals en un mateix dia de 2013 a tots els municipis de Catalunya. I la fase final era la negociació amb l’Estat espanyol de les condicions de la separació i la realització d’un referèndum.

En aquest breu període, l’ANC ha assolit metes impensables. Ha marcat l’objectiu final sense ambigüitats: la independència. Ha aglutinat una resposta popular i transversal única. Ha obligat els partits a pronunciar-s’hi. Ha normalitzat el debat en la societat i en els mitjans. Ha discriminat les elits (polítiques, econòmiques i culturals) en funció del suport a l’estat propi. Honor i reconeixement, doncs, a la immensa labor de l’ANC.